

Arrest

nr. 132 297 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kaapverdische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 21 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaten P. BUYCK en S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 december 2011 werd de beslissing van 2 december 2010 ingetrokken en er werd opnieuw een beslissing genomen houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Mijnheer de burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend en op datum van 14.12.2009 en 26.11.2010 werd geactualiseerd door:

G.M.E. (R.R. 671102355405)

Geboren te Kaapverdië op 23.10.1971

En minderjarig kind

G.M.L.

Geboren te Antwerpen op 18.06.2004

Nationaliteit: Kaapverdische Eilanden

Adres: Sint-Lambertusstraat 29, 2600 Berchem

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 196.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat zij lokaal verankerd is. dat ze reeds 10 jaar in België verblijft, dat ze Nederlandse les volgde, dat ze nu goed Nederlands kan spreken, dat ze een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat ze werkbereid is en dat haar zoon hier geboren is. Wat deze verankering betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene verklaart dat zij reeds 10 jaar in België zou verblijven. Echter heeft zij geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn. is louter het gevolg van haar eisen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Ook het feit dat de zoon van betrokkene hier naar school gaan vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkenen niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van haar zoon geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van haar kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene verklaart ook dat haar moeder en zus legaal in België verblijven, maar betrokkene verzuimt het om bewijzen van verwantschap voor te leggen. Het louter voorleggen van een identiteitskaart- of verblijfskaart van de personen die betrokkene als familie benoemt en het voorleggen van verklaringen van deze personen, is als bewijskracht niet voldoende om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een relatie met een persoon met verblijfsrecht dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele

relatie. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980.

Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene geen bewijzen van verwantschap voorlegt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, de schending van het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en tenslotte de schending van artikel 8 van het EVRM.

2.1.2. Verzoekster licht haar eerste middel als volgt toe: *"Schending van een substantiële vormvereiste meer bepaald de motiveringsplicht vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 (de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 en artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de Verwijdering van vreemdelingen, schending van de criteria waarop de staatssecretaris van asiel en migratiebeleid zich baseert met name criteria zoals vermeld in de instructies van 19.07.2010 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, schending gelijkheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, schending artikel 8 EVRM. Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd." En artikel 3 van dezelfde wet bepaalt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. "Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste". (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556). Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoekster.*

Art. 9bis §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). In het kader van de regularisatie-instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die weliswaar later vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 09.12.2009, heeft de Staatssecretaris voor asiel- en migratiebeleid zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 de criteria voor regularisatie zoals beschreven in deze instructie te blijven hanteren als richtlijn met het oog op de aanvragen die ingediend werden in de periode tussen 15.09.2009 en 15.12.2009. Dat door mevrouw Gomes Monteiro aanvraag werd ingediend op 14.12.2009 waarbij zij zich beriep op een duurzame verankering, ononderbroken verblijf en prangende humanitaire situatie als moeder van een minderjarig kind (criterium 2 en criterium 2.8 van de vernietigde instructie 19.07.2009).

Dat deze criteria in de regularisatie-instructie die vernietigd werd door de Raad van State bij arrestnummer 198769 van 09.12.2009 maar de Secretaris voor Asiel- en Migratiebeleid zich geëngageerd heeft om de daar aangehaalde criteria te blijven hanteren luidt als volgt: "Bepaalde prangende humanitaire situaties: Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen • in bijzonder het internationaal kinderrechtenverdrag en het EVRM. " Het criterium voorzien in artikel 2.8 regularisatie-instructie luidt als volgt: "De aanvragen ingediend drie maanden te rekenen vanaf de datum van 15.09.2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame, lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame, lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvragen langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt: En die voor 18.03.2008 gedurende periode een wettige verblijf heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door wettelijk afgegeven verblijfsdocumenten, behalve een toeristenvisum of die voor die datum geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om in België een wettig verblijf te bekomen).

B. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31.03.2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens 1 jaar, hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. "

Door verzoekster werd aanvraag ingediend op grond van de criteria vermeld in 2 en 2.8A en criterium 2.8B van de vernietigde instructie. Dat door verzoekster op voldoende wijze aangetoond werd dat zij minstens sinds 2000 onafgebroken op Belgisch grondgebied verbleef en daar al haar belangen heeft. Dat zij bovendien kennis heeft van de Nederlandse en van de Franse taal en de nodige werkbereidheid heeft. Dat zij dochter is van een Portugese onderdaan en dat haar zussen familieleden als Portugese onderdanen, omdat deze laatste in Portugal geboren zijn terwijl verzoekster geboren is in Kaapverdië waardoor zij niet de Portugese nationaliteit heeft, wel in België mogen verblijven.

Dat mevrouw G.M. bovendien de moeder is van een minderjarig kind L.G.M., geboren te Antwerpen, district Antwerpen op 18.07.2004. Dat het nog jonge kind onafgebroken in België heeft verbleven en geen enkele band heeft met Kaapverdië zodat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de prangende humanitaire situatie waarin zowel het kind als zijn moeder verblijven in België door hun illegaal verblijf. In de vernietigde regularisatie-instructie, die niettemin geldt als richtlijn voor de beoordeling van aanvragen op grond van artikel 9 bis uitdrukkelijk een aantal prangende humanitaire situaties vermeld worden zonder dat deze evenwel limitatief opgesomd worden. "volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzonder aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep " Mevrouw G.M. en haar minderjarig kind behoren duidelijk tot deze kwetsbare groep temeer daar het nog jonge kind geen enkele band heeft met het land waarvan het de nationaliteit draagt, waarvan het de taal niet voldoende beheerst om effectief daar verder onderwijs te volgen. Dat de bestreden beslissing trouwens niet gevolgd kan worden waar deze voorhoudt: "het feit dat de zoon van betrokkene hier naar school gaat vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van haar zoon geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in een precair verblijf en kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van haar kind heeft geschaad door zich te nestelen in een dergelijk verblijf. " Dat deze motivering manifest voorbijgaat aan de doelstelling van de regularisatie-instructie zoals gehanteerd in de periode tussen 15.09 en 15.12.2009 die juist tot doel had om personen die geïntegreerd zijn en die in een prangende humanitaire situatie verkeren de mogelijkheid te bieden zich in regel te stellen, wat juist door de bestreden beslissing onmogelijk wordt gemaakt. Dat de bestreden beslissing al te eenvoudig uitgaat van het gegeven dat het nog minderjarige kind zondermeer elders een gelijkaardig onderwijs zou kunnen volgen.

Dat dit evident niet gegarandeerd is rekening houdend met het feit dat het nog jonge kind hier uitsluitend in België geleefd heeft sinds zijn geboorte. Dat dit gegeven niet aan het nog jonge kind kan verweten worden en dat trouwens ook bezwaarlijk mevrouw Gomes Monteiro verweten kan worden dat zij haar eigen familie naar Europa gevolgd is nu zij zelf het slachtoffer is van een stringente nationaliteitswetgeving: dat zowel haar moeder als haar zussen de Portugese nationaliteit verkregen door verblijf in Portugal terwijl zij zelf door haar geboorte in Kaapverdië deze nationaliteit niet kon verwerven. Dat de bestreden beslissing al evenmin kan gevolgd worden waar zij voorhoudt dat mevrouw Gomes Monteiro de belangen van haar kind geschaad zou hebben omdat zij de scholing van haar kind heeft laten plaatsvinden in een precair verblijf daar waar welke visie men ook hanteert, het onbetwistbaar vaststaat dat het onderwijsniveau hier in België ver uitsteekt boven het onderwijs dat het nog minderjarige kind zou kunnen volgen in het land van herkomst van zijn moeder. Waarbij onmiddellijk dient opgemerkt te worden dat zich de vraag stelt of het kind zonder schooljaarverlies de aanpassing naar een nieuwe schoolomgeving zondermeer zou kunnen maken. Dat de bestreden motivering voorwaarden toevoegt aan de regularisatie-instructie met name de vereiste dat enkel een scholing die

niet in het land van herkomst kan verkregen worden dan wel een gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur als voorwaarden voor een mogelijk verblijf. Dat het minderjarige kind L.G.M. enkel zijn onmiddellijke woonomgeving die België is vanaf zijn geboorte kent waarbij niet voorbijgegaan kan worden dat ook zijn naaste familieleden, grootmoeder en tantes hier in België verblijven terwijl hij geen familieleden heeft in het land van herkomst. Dat de bestreden beslissing dan ook de motiveringsvereisten schendt door voorwaarden toe te voegen die niet in de regularisatie-instructie van 19.07.2009 ingeschreven staan. De bestreden beslissing schendt bovendien artikel 8 EVRM eerste middel nu verwijdering van zowel verzoekster als haar minderjarige kind een inbreuk zouden vormen op beider bescherming van hun familieleden nu hun naaste familie (grootmoeder en zussen / tantes) toegelaten zijn tot legaal verblijf in België. Dat verzoekster vooreerst laat opmerken dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat betreffende verzoek gemachtigd te worden tot verblijf vanwege mevrouw Gomes Monteiro op basis van artikel 2.8.A en 2.8.B en dit ofschoon door mevrouw Gomes Monteiro verzoek gemachtigd te worden tot verblijf ook op die gronden werd ingediend met overlegging van de arbeidsovereenkomst voor het tewerkstellen van een buitenlandse onderdaan die op het Belgisch grondgebied verblijft sinds tenminste 31.03.2007 en die zijn verblijf wenst te regulariseren op basis van de instructie van 19.07.2009 en van wie de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd ingediend tussen 15.09.2009 en 15.12.2009. Dat voor zover verwezen zou worden naar de eerder genomen beslissing van 02.12.2010 en dat deze bij schrijven van 20.12.2011 ingetrokken werd en dat bijgevolg als onbestaande dient te worden. Dat bij gevolg de bestreden beslissing niet antwoordt waarom mevrouw Gomes Monteiro niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 2.8.A en 2.8.B. Dat voor zover nog verwezen zou worden naar de motieven aangehaald in deze beslissing "(verder beroept betrokkene zich eveneens op criterium 2.8.B van de instructie van 19.07.2009). Zij legt hiervoor een arbeidscontract voor d.d. 03.12.2009 voor onbepaalde duur. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 860,00 euro netto per maand. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1.197,37 euro netto voor eenpersoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 39 jaar oud, °23.10.1971 wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nummer 43 van 02.05.1988 algemeen bindend verklaard bij K.B. van 29.07.1988) bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van 2.8.B van de instructie van 19.07.2009". Merkt verzoekster op dat van deze motieven geen spoor terug te vinden is in de bestreden beslissing. Voor zover de bestreden beslissing alsnog zou pogen motieven van deze beslissing eigen te maken laat zij gelden Met betrekking tot artikel 2.8 van de regularisatie-instructie aanvraag van verzoekster tot machtiging tot verblijf nu zij reeds meer dan 12 jaar op Belgisch grondgebied verblijft afgewezen word omdat zij geen bewijs voorlegt dat zij voorafgaand haar aanvraag periode van wettig verblijf heeft gehad.

Mevrouw Gomes Monteiro is een alleenstaande met gezinslast die volgens de toenmalige interpretatie van het bepaalde in artikel 9 ten 3e, thans artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 niet in aanmerking kwam voor regularisatie omdat zij geen buitengewone; omstandigheden kon aantonen op basis waarvan haar machtiging tot verblijf op Belgisch grondgebied kon ingediend worden. Verzoekster was misschien - misschien ten onrechte - in die periode van oordeel dat een verzoek tot machtiging tot verblijf gevolgd zou kunnen worden door een weigering met gedwongen verwijdering van het Belgisch grondgebied waar zij in tussentijd al haar belangen had opgebouwd en ook haar familieleden moeder en zussen verbleven. Dat de voorwaarde van een geloofwaardige poging ondernomen te hebben om een geldig verblijf te verkrijgen op Belgisch grondgebied arbitrair is en voor diegene die weliswaar bewijzen onafgebroken meer dan 5 jaar op Belgisch grondgebied verbleven te hebben a posteriori niet meer rechtgezet kon of kan worden voorafgaand het indienen van hun aanvraag. Dat met betrekking tot het criterium 2.8B van de vernietigde instructie 19.07.2009 verzoekster arbeidsovereenkomst voorlegde waarbij haar toekomstige werkgever uitdrukkelijk de bedoeling had haar minimaal het loon zoals bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nummer 43 van 02.05.1988 algemeen bindend verklaard bij K.B. van 29.07.1988 uit te betalen. Dat haar werkgever Dr. Willy Lipschutz bvba mits overeenkomst tewerkstelling van een buitenlandse onderdaan die op Belgisch grondgebied verblijft sinds ten minste 31.03.2007 en die zijn verblijf wenst te regulariseren op basis van de instructie van 19.07.2009 en van wie de aanvraag tot machtiging verblijf werd ingediend tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 rekening houdende met het bepaalde in artikel 4 van het modelcontract van oordeel was dat het minimumloon dat in acht diende genomen te worden betrekking had op het loon uitbetaald bij een volledige tewerkstelling. Dat in artikel 4 van het modelcontract vermeldt staat

"Het uitbetaalde loon moet rekening houden met de voltijdse/deeltijdse arbeidsregeling zoals bepaald bij artikel 3 minstens gelijk zijn aan dat van de werknemers van dezelfde beroepscategorie die in de onderneming hetzelfde werk verrichten. Dit loon mag in geen geval lager liggen dan de minimumbarema's vastgesteld bij sectorale collectieve arbeidsovereenkomst of bij, gebrek aan dergelijke collectieve

arbeidsovereenkomst, dan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen zoals bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 02.05.1988. " Dat bij volledige tewerkstelling van verzoekster deze ruim het loon, zoals in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 02.05.1988 overschrijdt. Dat verzoekster samen met haar werkgever de mening was toegedaan dat het minimumloon zoals omschreven in de vernietigde regularisatie-instructie van 19.09.2007 bepaald was in functie van een volledige tewerkstelling en dat voor de toepassing van het criterium van artikel 2.8B als voorwaarde gesteld werd dat verzoekster in haar eigen levensonderhoud kon voorzien wat op basis van de destijds overgelegde arbeidsovereenkomst alleszins het geval was nu verzoekster over een maandelijks inkomen beschikte dat het leefloon evenaarde. Dat het alleszins de bedoeling van de wetgever was in het kader van de regularisatie-instructie mensen die duurzaam en lokaal verankerd zijn en die in staat zijn om in hun eigen levensonderhoud te voorzien te machtigen tot verblijf. Dat verzoekster arbeidsovereenkomst bij dezelfde werkgever kan voorleggen rekening houdend met de verbeterde economische conjunctuur waarbij deze haar tewerk kan stellen voor een periode van 38 uur per week waarbij het minimumloon van 1.443,54 euro bruto per maand gewaarborgd is. Dat in het licht van de bedoeling van de wetgever mensen die duurzaam en lokaal verankerd zijn en die in staat zijn in hun eigen levensonderhoud te voorzien te machtigen tot verblijf en dat verzoekster aan alle voorwaarden voldoet om in aanmerking te komen voor verblijf nu zij beschikt over een arbeidsovereenkomst waarbij haar een ruimer aantal uren werkgelegenheid verschaft worden. Dat bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd is en artikel 9bis van de vreemdelingenwet evenals de bedoeling van de regularisatie-instructie schendt, waardoor verzoekster die reeds meer dan 10 jaar op Belgisch grondgebied verblijft, één van de landstalen spreekt, goed geïntegreerd is, lokaal verankerd is met haar rechtstreekse familie moeder en zussen die hier wonen en die van Europese nationaliteit zijn, met haar eigen kind en met een ruime vriendenkring, die de mogelijkheid heeft om hier tewerkgesteld te zijn en in haar eigen levensonderhoud kan voorzien te weigeren verblijf te houden."

2.1.3. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

2.1.4. Verzoekster stelt dat de motivering voorbijgaat aan de doelstelling van de regularisatie-instructie zoals gehanteerd in de periode tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 die juist tot doel had om personen die geïntegreerd zijn en die in een prangende humanitaire situatie verkeren de mogelijkheid te bieden zich in regel te stellen.

2.1.5. De toepassing van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in (RvS 15 februari 2007, nr. 167.847):

Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden

Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.1.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die

correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.7. Wat betreft verzoeksters uitvoerig betoog aangaande de instructie van 19 juli 2009 kan volstaan worden met de vaststelling dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State in haar arrest met nr. 198.769 van 9 december 2009, zie ook arrest RvS met nr. 215.571 van 5 oktober 2011. Dit impliceert dat de instructie in kwestie, na vernietiging, uit het rechtsverkeer is verdwenen en zodoende als onbestaand dient te worden beschouwd. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de schending van de criteria zoals deze vermeld stonden in de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

2.1.8. Waar verzoekster betoogt dat de indertijd bevoegde Staatssecretaris en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken naderhand verklaard hebben dat zij de criteria van de vernietigde instructie alsnog zouden toepassen maar dan binnen de perken van het bestaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet en niet meer op basis van de tekst van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, kan volstaan worden met de vaststelling dat het bestuur op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet inderdaad over een wettelijke ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om humanitaire regularisatie al dan niet toe te staan. De gemachtigde beschikt dienaangaande over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

2.1.9. De Raad vermog bij de controle van deze ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid enkel na te gaan of de bestreden beslissing wettig genomen werd of het bestuur niet tot een kennelijk onredelijk besluit gekomen is. De door verzoekster bij haar aanvraag van 10 december 2009 en bij latere actualisaties aangebrachte elementen vormen het voorwerp van de beoordeling die werd gemaakt door het bestuur in de bestreden beslissing. Gelet op de ongegrondheid van de aanvraag is het bestuur van oordeel dat deze elementen een verblijf langer dan drie maanden op basis van een humanitaire regularisatie niet kunnen ondersteunen.

2.1.10. Het bestuur motiveert aangaande de elementen uit verzoeksters aanvraag en haar administratief dossier uitgebreid als volgt:

“Betrokkene verklaart dat zij lokaal verankerd is. dat ze reeds 10 jaar in België verblijft, dat ze Nederlandse les volgde, dat ze nu goed Nederlands kan spreken, dat ze een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat ze werkbereid is en dat haar zoon hier geboren is. Wat deze verankering betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene verklaart dat zij reeds 10 jaar in België zou verblijven. Echter heeft zij geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn. is louter het gevolg van haar eisen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Ook het feit dat de zoon van betrokkene hier naar school gaan vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkenen niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van haar zoon geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van haar kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene verklaart ook dat haar moeder en zus legaal in België verblijven, maar betrokkene verzuimt het om bewijzen van verwantschap voor te leggen. Het louter voorleggen van een identiteitskaart- of verblijfskaart van de personen die betrokkene als familie benoemt en het voorleggen van verklaringen van deze personen, is als bewijskracht niet voldoende om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een relatie met een persoon met verblijfsrecht dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980.

Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene geen bewijzen van verwantschap voorlegt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM."

2.1.11. Verzoekster slaagt er met haar betoog niet in aan te tonen dat bovenstaande motieven feitelijk onjuist kennelijk onredelijk zouden zijn.

2.1.12. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.1.13. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.1.14. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.1.15. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.1.16. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.1.17. Verzoekster stelt dat zij samen met haar moeder, haar minderjarig kind en haar twee zussen een gezinsleven onderhoudt. Verzoeksters moeder en haar twee meerderjarige zussen houden wettig verblijf in België.

2.1.18. Wat het bestaan van een gezinsleven en privéleven betreft motiveert het bestuur in de bestreden als volgt: *"Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene geen bewijzen van verwantschap voorlegt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM."*

2.1.19. De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar aanvraag de Belgische identiteitskaarten van elk van haar zussen heeft bijgevoegd alsook de verblijfskaart van haar moeder. Elk van verzoeksters zussen en haar moeder schreef tevens een begeleidende brief met uitleg over haar situatie.

Het bestuur motiveert in de bestreden beslissing evenwel dat verzoekster de afstammingsband of de verwantschap niet aantoonde. Gelet op de afwezigheid van een geboortakte of een evenwaardig officieel document waaruit de band tussen verzoekster en haar moeder en de band met haar zussen blijkt komt niet vast te staan dat er een afstammingsband bestaat. Verzoekster heeft dan ook geen bewijzen van verwantschap voorgelegd, zodoende waren de familiale relaties die zij heeft aangehaald ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing beweringen. Daarenboven geldt dat verzoekster als meerderjarige niet zonder meer wordt geacht een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te onderhouden met haar moeder, noch met haar meerderjarige zussen.

2.1.20. Verzoekster is meerderjarig en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) kan er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, in casu verzoeksters moeder, gesproken worden indien, naast de afstammingsband tevens een bepaalde vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekster toont deze afhankelijkheid van haar moeder evenmin aan. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen haar en haar moeder dusdanig is dat zij onder de bescherming dient te vallen van artikel 8 van het EVRM.

2.1.21. Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoekster kan bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omeregje tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van de bestreden beslissing, anderzijds.

2.1.22. De Raad stelt vast dat verzoekster het bestaan van voormelde afstammingsbanden en de band van afhankelijkheid vereist voor meerderjarigen voor de bescherming onder artikel 8 van het EVRM, niet aantoonde en dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. De ongegrondheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft niet tot gevolg dat verzoekster van haar gezin wordt gescheiden, aangezien zowel zij als haar zoon het grondgebied dienen te verlaten. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

2.1.23. Wat betreft de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel wordt verwezen naar de bespreking van het middel supra, waarbij tevens geldt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.1.24. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel geldt dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Onder "middel" dient immers te worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). In casu licht verzoekster dit onderdeel van haar middel niet op de voormelde wijze toe.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van “artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet evenals de regularisatieinstructie van 19 juli 2009, alsook de schending van het principe van non-discriminatie en van het gelijkheidsprincipe”.

2.2.2. Verzoekster licht haar tweede en laatste middel als volgt toe: “Verzoekster wordt geweigerd verblijf te houden op Belgisch grondgebied en er is haar een bevel betekend om het grondgebied te verlaten omdat zij niet zou voldoen aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet waartoe de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid zich geëngageerd heeft om deze binnen zijn discretionaire bevoegdheid in de . uitvoering van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 toe te passen.

Dat in het kader van de regularisatie-instructie voor het criterium 2.8B als vereiste gesteld was:

- O.m. voorlegging van een arbeidsovereenkomst of een toekomstige tewerkstelling
- Lokale verankering aantonen
- En voorafgaand aan de indiening van de aanvraag minstens sinds 31.03.2007 verblijf houden in België. Dat verzoekster aantoonde dat zij lokaal verankerd is en minstens sinds 31.03.2007 verblijf houdt in België. Dat zij tevens arbeidsovereenkomst voorlegt waarvan de bestreden beslissing evenwel voorhoudt dat deze niet voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in de regularisatie- instructie aangezien het slechts een deeltijdse tewerkstelling betreft met inkomen van 893,00 euro per maand (20 uur per week) dit terwijl een verloning van 1.487,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar vereist zou zijn volgens de regularisatie-instructie. Dat evenwel dient vastgesteld te worden dat de vereisten van de voorlegging van een arbeidscontract, die voldoet aan het minimum bepaalde wettelijk loon op datum van aanvraag herleid is tot een louter formele voorwaarde nu de dienst Vreemdelingenzaken erkent dat het voorgelegde arbeidscontract van datum aanvraag niet meer geldig hoeft te zijn op datum van beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken, bijvoorbeeld omdat de vooropgestelde datum van indienstneming verlopen is of omdat de kandidaat werkgever failliet is of de destijds opengevallen arbeidsplaats reeds ingenomen is of omdat de werkgever ten gevolge van daling in de economische conjunctuur niet meer bij machte is de kandidaat werknemer die verzocht om machtiging tot verblijf in dienst te nemen. Dat bijgevolg diegene die verzocht om regularisatie op grond van criterium 2.8B niet meer tewerkgesteld hoeft te worden bij dezelfde werkgever van wie destijds op datum aanvraag arbeidsovereenkomst werd voorgelegd.

Dat het voldoende is een louter formele arbeidscontract voorgelegd te hebben, los van iedere ten uitvoerlegging van de voorgelegde arbeidsovereenkomst bij de in de arbeidsovereenkomst vermelde werkgever, nu de dienst Vreemdelingenzaken beslissing neemt tot regularisatie onder opschortende voorwaarde van het voorleggen van een aanvraag machtiging arbeidsvergunning door een werkgever, die niet noodzakelijk de werkgever dient te zijn die op datum aanvraag machtiging tot verblijf de arbeidsovereenkomst ondertekende. Dat op deze wijze verschillende categorieën van werknemers tot stand worden gebracht, namelijk een categorie van verzoekers die arbeidsovereenkomst voorleggen die weliswaar voldoet aan criteria zoals vermeld in artikel 2.8B maar waarvan de voorgelegde overeenkomst zonder voorwerp geworden is aangezien de werkgever om redenen deze eigen, niet meer bij machte is of van plan is de aanvrager in dienst te nemen enerzijds en anderzijds de categorie van indieners van een verzoek tot machtiging tot verblijf op basis van bijvoorbeeld een deeltijdse overeenkomst, zoals verzoekster in casu, die een arbeidsovereenkomst voorleggen die om redenen buiten hun wil om op datum aanvraag niet op alle punten voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in de regularisatiecriteria maar die op datum van huidig verzoekschrift in dienst kunnen treden bij dezelfde werkgever voor meer uren dan oorspronkelijk voorzien ten gevolge waarvan zij de facto aan alle criteria voldoet van de regularisatie-instructie zoals vermeld onder 2.8 B. Dat bijgevolg de ene categorie van verzoekers, met name diegene wier arbeidscontract zonder voorwerp geworden is omdat de werkgever hen niet meer in dienst kan nemen, de mogelijkheid geboden worden om alsnog een nieuwe werkgever te zoeken. Dat deze mogelijkheid aan een andere categorie van werknemers, die nochtans op datum van huidig verzoekschrift aan alle voorwaarden voldoet, ontnomen wordt. Dat op deze wijze een discriminatie wordt doorgevoerd tussen de ene categorie van aanvragers tot machtiging tot verblijf met overeenkomst en een andere categorie van aanvragers machtiging tot verblijf met overeenkomst die zonder voorwerp is geworden maar wie toegelaten wordt een nieuwe werkgever te zoeken en een andere categorie van aanvragers machtiging tot verblijf met overeenkomst die op datum indienen niet aan alle voorwaarden van het minimumloon voldoen, maar die op datum van huidig verzoekschrift bij machte zijn om een voltijdse tewerkstelling te bekomen maar wie de mogelijkheid om voor een arbeidskaart B in aanmerking te komen ontnomen wordt, waardoor het gelijkheidsprincipe met name gelijke behandeling geschonden wordt. Dat de ene categorie gediscrimineerd wordt ten opzichte van de andere categorie. Dat zoals aanvragers wier destijds voorgelegde arbeidsovereenkomst zonder voorwerp geworden is toegelaten worden om alsnog naar een nieuwe arbeidsovereenkomst/werkgever

te zoeken die aan alle voorwaarden voldoet dient ook verzoekster de mogelijkheid te hebben om zijn nieuwe, dan wel uitgebreidere tewerkstelling aan te tonen, wat zij doet aan de hand van de nieuwe overeenkomst bij dezelfde werkgever met 38 urenweek. Dat verzoekster dan ook van oordeel is dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 schendt eveneens als de criteria toegepast door de minister van asiel- en migratiebeleid in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid, die geënt zijn op de vernietigde regularisatie-instructie van 19.07.2009, evenals het gelijkheidsprincipe en het verbod van discriminatie. Taal van het verhoor ter zitting: Indien de verzoekster persoonlijk gehoord moet worden wil zij in het Portugees gehoord worden. De taal van de behandeling: Verzoekster stelt vast dat de taal van de behandeling het Nederlands is aangezien alle beslissingen in het Nederlands genomen zijn. Verzoekster houdt zich het recht voor verdere middelen uit te werken na nazicht van het administratief dossier waar zij tot op heden geen inzage in gekregen heeft.”

2.2.3. Zoals reeds uit de bespreking van het eerste middel blijkt, heeft de gemachtigde conform diens discretionaire appreciatiebevoegdheid, geoordeeld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor een regularisatie. Hierbij werd rekening gehouden met alle door verzoekster aangebrachte elementen. De Raad herhaalt dan ook dat de instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekster zich beroept met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd werd omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie dan ook niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

2.2.4. Waar verzoekster betoogt dat *“alle aanvragen op een gelijke manier dienen behandeld te worden”*, dat er sprake is van *‘willekeur’* en *‘discriminatie’*, toont zij echter niet aan over welke *‘aanvragen’* het zou gaan, met wie zij ongelijk wordt behandeld, en in welke mate de feitelijke omstandigheden van deze *‘gevallen’* vergelijkbaar zouden zijn met de in casu voorliggende elementen. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoekster op een andere wijze werden behandeld. Daarenboven geldt dat er geen gelijkheid in onwettigheid kan bestaan. Een schending van het gelijkheidsbeginsel noch van het non-discriminatiebeginsel wordt aangetoond. Het bestuur is gebonden door de vigerende wetgeving. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC